

Sygn. akt IX W 4620/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Ostromecka

bez obecności oskarżyciela publ. M. W.

po rozpoznaniu w dniach 09.01 i 13.02.2015 r. sprawy

A. F. (1)

syna S. i J. z domu M.

ur. (...) w S.

obwinionego o to, że:

w okresie od 31 października 2013 r. do 3 listopada 2013 r. w O. przy ul. (...) poprzez rzucanie na teren posesji szkieł, butelek, kamieni, gwoździ, a także zastawianie swoim samochodem bramki wejściowej do posesji złośliwie niepokoił M. N. (1)

- tj. za wykroczenie z art. 107 kw

ORZEKA:

I. obwinionego **A. F. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 107 kw i za to na podstawie art. **107 kw** skazuje go na **karę 500,- (pięćset) złotych grzywny;**

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata B. B. kwotę 216,- (dwieście szesnaście) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu obwinionego oraz kwotę 49,68 (czterdzieści dziewięć i 68/100) złotych tytułem podatku od towaru i usług od tego wynagrodzenia;

III. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych, opłatą w kwocie 50,- (pięćdziesiąt) złotych oraz kosztami wydania opinii przez biegłego w kwocie 189,- (sto osiemdziesiąt dziewięć) złotych.**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Obwiniony **A. F. (1)** mieszka w O., obecnie nie pracuje, pobiera świadczenie rentowe w wysokości (...) złotych miesięcznie. Na utrzymaniu posiada matkę. W przeszłości był wielokrotnie karany zarówno w postępowaniu o wykroczenia przed tutejszym Wydziałem jak i w postępowaniu karnym

(k. 41, k. 193, k. 204-204v., k. 209)

Obwiniony A. F. (1) od kilkunastu lat mieszka w O. przy ul. (...). Jest to dom w zabudowie szeregowej. Bezpośrednio z jego posesją graniczy posesja pokrzywdzonych E. i M. małżonków N., która oznaczona jest nr (...). Z kolei pod numerem(...) mieszkają G. i Z. Ł. (1), zaś dom oznaczony numerem (...) zamieszkują P. i B. P. (1).

W przeszłości wraz z obwinionym mieszkała jego małżonka, która zmarła w 2011 r. Obecnie wraz z nim mieszka matka, która z uwagi na podeszły wiek wymaga stałej opieki i ma kłopoty z poruszeniem.

W dniu 1 listopada 2013 r., w domu pokrzywdzonego przebywał jego syn M. N. (2), który przyjechał swoim samochodem marki B.. Pojazd ten był zaparkowany przed posesją pokrzywdzonego. M. N. (2) z rodzicami w godzinach porannych udał się na groby bliskich zmarłych. Po powrocie około godz. 13:00 zauważyli, iż pojazd obwinionego marki M. został zapakowany w taki sposób, że stojąc bezpośrednio przed samochodem B. stykał się z jego przednim zderzakiem. Pojazd obwinionego blokował również cały chodnik i uniemożliwiał korzystanie z niego przez osoby piesze. Obwiniony kilkanaście razy przechodził koło swojego samochodu i pojazdu M. N., pochylał się przy tych pojazdach, kuczał przy nich. Dodatkowo otwierał drzwi od śmietnika uniemożliwiając przejście chodnikiem. Pokrzywdzony z rodzicami obserwowali jego zachowanie z okien domu. W godzinach popołudniowych pokrzywdzony wraz z synem ujawnili przebite wszystkie opony w samochodzie B.. Ponadto w godzinach wieczornych obwiniony ponownie chodził koło posesji pokrzywdzonego i pojazdu M. N.. Przechodząc koło płotu pokrzywdzonego rzucał kierunku jego posesji szklane butelki po alkoholu. W dniu 02 listopada 2013 r. około godz. 10:00 M. N. (2) zauważył jak obwiniony wrzucił na posesję jego rodziców pustą butelkę po alkoholu, która rozbiła się przy jego samochodzie zaparkowanym na posesji. Później pokrzywdzony ujawnił na terenie swojej posesji inne butelki po alkoholu oraz stary parasol. Ujawnił również ślady farby i taśmy klejącej przy domofonie. Dodatkowo około godz. 16:00 obwiniony zaparkował swój samochód zajmując cały chodnik przez bramką wejściową na posesję pokrzywdzonego uniemożliwiając korzystanie z niej i wejście na posesję. Pokrzywdzony wezwał wówczas na miejsce Policję. Pojazd obwinionego został odholowany na parking depozytowy. Około godz. 22:00 obwiniony przyjechał swoim samochodem i ponownie rzucił pustą butelkę po alkoholu na posesję pokrzywdzonego. Następnie w dniu 3.11.2013 r. obwiniony ponownie zaparkował swój samochód zajmując całą szerokość chodnika. Pokrzywdzony po raz kolejny poinformował o zdarzeniu Policję. Przybyli na miejsce funkcjonariusze rozmawiali z obwinionym polecając mu przestawienie samochodu. Obwiniony dopiero po około pół godzinie wykonał to polecenie. W tym dniu gdy pokrzywdzony wyszedł na spacer zauważył iż na jego posesji oraz chodniku leży około 100 gwoździ i wkrętów, które wcześniej wrzucił tam obwiniony.

(dowód: notatka urzędowa k. 11, k. 12, k. 29, płyta CD-R ze zdjęciami k. 13, wydruki zdjęć k. 14-28, zaświadczenie lekarskie k. 58, informacja ze szpitala (...)k. 74, opinia (...) k. 75-78, kopia akt (...) – kopia protokołu przyjęcia zawiadomienia o przestępstwie k. 174-176, kopia protokołu oględzin rzeczy k. 177-178, k. 180-181, kopia protokołu oględzin miejsca k. 182-183, kopia(...) k. 194-197, kopia aktu oskarżenia przeciwko A. F. k. 198, kopia protokołu rozprawy k. 199-203, wyrok wraz z uzasadnieniem w sprawie (...)k. 204208, wyrok Sądu Okręgowego w sprawie (...) (...); dokumentacja medyczna obwinionego k. 217-221, zeznania G. G. k. 212v., zeznania M. N. (2) k. 212v.-213, zeznania biegłego M. P. k. 213, k. 233, zeznania G. Ł. k. 213-213v., zeznania Z. Ł. (2) k. 213v., zeznania U. Ł. k. 213v., zeznania B. P. k. 214, zeznania P. P. k. 214, zeznania M. N. (1) k. 5-7, k. 214-214v., zeznania E. N. k. 214v.-215)

Wobec powyższego **A. F. (1)** został obwiniony o popełnienie wykroczenia z art. 107 kw.

W toku przeprowadzonego postępowania obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Wyjaśnił, iż pomiędzy nim a rodziną pokrzywdzonych istnieje konflikt spowodowany wprowadzeniem się do pokrzywdzonego jego syna M.. Zaprzeczył aby rzucał na posesję sąsiadów gwoździe lub butelki po alkoholu. Odnośnie parkowania pojazdu przyznał, że zaparkował go bardzo blisko samochodu syna pokrzywdzonego ponieważ w tym dniu miała odwiedzić go córka i przygotował jej miejsce parkingowe. Ponadto było to Święto Zmarłych i miał zawieźć matkę na groby, jednak źle się poczuła i nie uczynił tego. Wyjaśnił, że podjechał blisko furtki aby matka miała blisko do samochodu, gdyż ma kłopoty z poruszeniem się. Kategorycznie zaprzeczył aby robił to w celu zablokowania wyjazdu

sąsiadom. Obwiniony przyznał, iż raz zbierał rozbite szkło z butelki na posesji sąsiadów. Zaznaczył przy tym iż nie była to jego butelka a zrobił to aby poprawić relacje i stosunki sąsiedzkie.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 38, k. 59-59v., k. 61, k. 212v.)

Z uwagi na oświadczenie obwinionego iż pozostaje pod opieką poradni(...) Sąd w toku postępowania dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza (...) M. P. na okoliczność, czy obwiniony w chwili popełnienia czynu miał zachowaną zdolność do jego rozpoznania i pokierowania swoim postępowaniem, czy też była ona ograniczona i w jakim stopniu. Biegły po analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w poradni oraz bezpośrednim badaniu obwinionego stwierdził, że nie jest on chory(...) (...). Rozpoznał u niego natomiast cechy organicznych zaburzeń osobowości oraz zaburzenia (...)w wywiadzie, które w jego ocenie obecnie oraz w czasie popełnienia czynu znajdowały się w stanie remisji. Pisemną opinię biegły uzupełnił podczas rozprawy wskazując, iż wyjaśnienia obwinionego udzielone biegłemu podczas badania nie zawierały żadnych chorobowych czy patologicznych treści. Obwiniony wykazał się rozumieniem przypisywanych mu zachowań i ich prawnych konsekwencji.

Sąd w pełni podzielił treść powyższej opinii pisemnej i ustanej ponieważ jest jasna i pełna, biegły odpowiedział na pytania postawione przez Sąd i swoje stanowisko wyczerpująco uzasadnił, także w toku rozprawy. Wyjaśnił również wątpliwości jakie zgłaszał Sąd odwoławczy w uzasadnieniu wyroku uchylającego sprawę do ponownego rozpoznania.

Z uwagi na przedłożoną przez obwinionego dodatkową dokumentację medyczną Sąd wznowił przewód i zwrócił się do biegłego o uzupełniającą opinię. Nawet w świetle tych dodatkowych dowodów biegły nie znalazł podstaw do zmiany wniosków pierwotnej opinii. Podkreślił, że nawet używanie przez obwinionego alkoholu w okresie objętym zarzutem, a więc w czasie, w którym przyjmował on również przypisane mu przez lekarza leki (...) nie zmienia oceny jego stanu zdrowia (...). Podkreślił, że w okresie zbliżonym do okresu objętego zarzutem obwiniony był badany przez lekarza (...), który stale go leczy i ten nie stwierdził u niego nasilenia się objawów chorobowych.

Opinia o podobnej treści została również wydana przez dwóch biegłych w postępowaniu karnym przeciwko obwinionemu, o czyny popełnione w okresie objętym zarzutem a dotyczące zniszczenia mienia M. N. (2).

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego w przeważającej mierze nie zasługują na wiarę ponieważ są nielogiczne, niespójne i wewnętrznie sprzeczne oraz pozostają w oczywistej sprzeczności z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie.

Sąd w pełni podzielił zeznania pokrzywdzonego M. N. (1), który w jasny i spójny sposób przedstawił zachowania obwinionego i sposób w jaki był przez niego złośliwie niepokojony. Pokrzywdzony zaznaczył, iż obwiniony od dłuższego czasu ma problemy natury (...) ponieważ dziwnie się zachowuje i ubiera. Podkreślił, że w okresie objętym zarzutem wielokrotnie widział obwinionego przy swojej posesji, który rzucał w jej kierunku puste butelki po alkoholu, gwoździe, wkręty, kamienie. Zaznaczył, iż gwoździe leżały także na balkonie domu. Pokrzywdzony wskazał, iż w przeszłości wielokrotnie zwracał uwagę obwinionemu na jego niewłaściwe zachowanie jednak rozmowy nie przyniosły efektu. Podkreślił, że w okresie objętym zarzutem obwiniony także przeciął kabel od internetu, który biegł po ścianie budynku pokrzywdzonego.

Zeznania pokrzywdzonego korespondują również z zeznaniami jego małżonki E. N. (2), która potwierdziła niewłaściwe zachowanie obwinionego. Świadek zeznała, że pierwsze niepokojące sygnały zaczęły docierać do niej od jej sąsiadów, którzy również mieli przebite opony w samochodach. Podkreśliła, że początkowo aby załagodzić sytuację próbowała rozmawiać zarówno z obwinionym jak i jego córką, jednak nie przyniosło to żadnego efektu i zmiany w zachowaniu obwinionego. E. N. wskazała, iż eskalacja złośliwych zachowań nastąpiła w okresie Święta Zmarłych 31.10-03.11.2013 r. gdy obwiniony wrzucał na ich posesje puste butelki, gwoździe i kamienie, a ponadto zniszczył cztery opony w samochodzie jej syna.

Zachowanie obwinionego, które oceniać należy jako złośliwe niepokojenie pokrzywdzonego potwierdzają również zeznania jego syna M. N. (2), który w okresie objętym zarzutem przebywał w domu pokrzywdzonego. Podkreślił on, że w tym czasie kilkukrotnie widział jak obwiniony kręcił się koło posesji jego rodziców i wrzucał na jej teren puste butelki, kamienie a nawet gwoździe. Dodatkowo zaznaczył, że gwoździe i wkręty zostały rozrzucone koło jego samochodu w taki sposób, że ma porysowaną karoserię. Ponadto w dniu 01.11.2013 r. obwiniony poprzebiejał wszystkie cztery opony w jego samochodzie, zaznaczył przy tym, iż w każdej z opon znajdowało się kilkanaście dziur. M. N. wskazał, iż nigdy nie rozmawiał z obwinionym, nie jest jego sąsiadem, gdyż nie mieszka na stałe u rodziców i odbiera to jego zachowanie jako nękanie.

Sąd w pełni podzielił zeznania powyższych świadków ponieważ są spójne oraz korespondują ze sobą. Pokrzywdzony oraz inni członkowie jego rodziny w jasny i dokładny sposób przedstawili zachowanie obwinionego, które miało na celu dokuczenie im. Świadkowie podkreślili, że byli zaniepokojeni zachowaniem obwinionego, wręcz czuli się zastraszeni bo nie reagował on na żadne prośby o zmianę swojego zachowania. Zeznania wskazanych powyżej świadków w pełni korespondują również z przedłożonym przez M. N. materiałem dowodowym w postaci zdjęć oraz nagrania, na których widać obwinionego, który krąży przy posesji nr (...), zagląda na podwórko i dziwnie się zachowuje. na jednym ze zdjęć nawet przechodzi przez płot, mając obok możliwość wejścia na posesję przez furtkę.

Okoliczności dotyczące złośliwych zachowań obwinionego potwierdzają również zeznania pozostałych sąsiadów stron postępowania. Fakt rozsypania gwoździ i śrubek na podjeździe i chodniku w okresie objętym zarzutem jednoznacznie potwierdzili B. P. (1) oraz P. P. (3). Po okazaniu im zdjęć śrub i gwoździ znalezionych na posesji pokrzywdzonego wskazali, iż takie same zostały rozrzucone również na ich posesji. Potwierdzili, iż widzieli także leżące śruby na posesji pokrzywdzonego. Ponadto zachowanie obwinionego w okresie Święta Zmarłych określili jako dziwaczne i trudne do zrozumienia.

Sąd podzielił także zeznania U. K. która zamieszkuje naprzeciwko posesji obwinionego i potwierdziła, iż widziała szkła i butelki leżące przy posesji pokrzywdzonego. Zaznaczyła przy tym, iż w przeszłości jej pojazd również był uszkodzony poprzez przebicie opon. W jednej oponie było nawet 21 dziur co w jej ocenie wskazywało na celowe działanie sprawcy.

Zasadniczo Sąd podzielił również zeznania kolejnych sąsiadów stron - G. Ł. (2) oraz Z. Ł. (2), którzy nie byli bezpośrednimi świadkami negatywnych zachowań obwinionego, a znają je jedynie z opowieści sąsiadów. Dodatkowo G. Ł. wskazała, iż w okresie przed zarzutem obwiniony wchodził bez pozwolenia na ich posesję i zabrał należące do nich rzeczy. Sprawa była wówczas zgłoszona na Policję.

Okoliczności wskazane przez świadków odnośnie zachowań obwinionego potwierdzają również zeznania funkcjonariusza Policji G. G., który był dzielnicowym na ul. (...) w okresie objętym zarzutem. Zaznaczył on, iż pierwsze niepokojące sygnały o zachowaniach obwinionego zaczęli zgłaszać mu państwo N.. Inni sąsiedzi także zgłaszali rozbite szkło na swoich posesjach, przebite opony jednak oficjalnie nie wskazywali na obwinionego. G. G. potwierdził, że na posesji pokrzywdzonego widoczne było rozbite szkło oraz gwoździe rozsypane od strony płotu obwinionego.

Sąd w pełni podzielił powyższe zeznania ponieważ są jasne, pełne i spójne. Należy także zaznaczyć, świadek ten zeznawał jedynie na okoliczności związane z wykonywaną przez niego służbą i nie ma powodów aby bezpodstawnie obciążać obwinionego.

Jako nieistotne i niewiele wnoszące do niniejszej sprawy Sąd potraktował zeznania świadków Ł. G. i J. S..

Wobec powyższego Sąd uznał obwinionego A. F. (1) za winnego tego, że w kresie od 31 października 2013 r. do 03 listopada 2013 r. w O. przy ul. (...) poprzez rzucanie na teren posesji szkieł, butelek, kamieni, gwoździ, a także zastawienie swoim samochodem bramki wejściowej do posesji złośliwie niepokoił M. N. (1). Swoim zachowaniem obwiniony wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 107 kw.

Należy zauważyć, iż dla bytu tego wykroczenia konieczna jest umyślność w postaci zamiaru bezpośredniego. Jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy, czyn stanowiący wykroczenie z art. 107 k.w. polega na działaniu kierunkowym

– „w celu dokuczenia innej osobie”, a zatem w toku postępowania dowodowego należy bezspornie ustalić, że po stronie sprawcy tego wykroczenia zachodzi złośliwość. Nawet samo stwierdzenie umyślności działania nie daje podstawy do przyjęcia odpowiedzialności za wykroczenia penalizowane tym przepisem (wyrok SN z 22 czerwca 1995 r., III KRN 44/95, Prok. i Pr. 1995, nr 11-12, poz. 24). Co więcej, zachowanie „złośliwe” charakteryzuje się szczególnie negatywnym nastawieniem psychicznym sprawcy, wyrażającym się w chęci dokuczenia, okazania komuś lekceważenia, szykanowania, nękania, uniemożliwienia prowadzenia normalnej egzystencji, powodowania uczucia dyskomfortu psychicznego. W przekonaniu Sądu w przedmiotowej sprawie – w świetle wskazanych wyżej okoliczności – sytuacja taka miała miejsce. Pokrzywdzony oraz członkowie jego rodziny podkreślili, że czuli się zagrożeni poprzez zachowanie obwinionego. Intensywność opisywanych zachowań obwinionego oraz ich ponawianie niewątpliwie przemawiają za ich prawnokarną oceną.

Podkreślić należy iż obwiniony został już prawomocnie skazany za czyn z art. 288 § 1 kk polegający na uszkodzeniu samochodu M. N. (2) poprzez przebicie wszystkich opon oraz zarysowanie powłoki lakierniczej. W uzasadnieniu Sąd wskazał, iż w każdej z opon znajdowało się kilkanaście nakłuć ostrym narzędziem, co jednoznacznie wskazywało na celowe działanie sprawcy

Przy wymiarze kary Sąd jako okoliczność obciążającą wziął pod uwagę znaczny stopień nasilenia złej woli obwinionego, jego nieustępliwość oraz determinację, które wyrażają się w fakcie, iż mimo zwracanej mu uwagi nadal nie zmienił swojego zachowania i nadal dokuczał pokrzywdzonemu oraz jego rodzinie.

Jako istotną okoliczność łagodzącą Sąd przyjął stan zdrowia obwinionego. Wprawdzie biegły przyjął, że w czasie objętym zarzutem miał on w pełni zachowaną zdolność do rozpoznania czynu i pokierowania swoim postępowaniem, jednak jednocześnie wskazał, że cierpi on na (...)

W tych okolicznościach Sąd uznał, iż wymierzona obwinionemu kara grzywny w wysokości 500,- złotych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego czynu i stopnia winy, a ponadto spełni swoje cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

Sąd, mając na względzie wysokość osiągniętych przez obwinionego dochodów, na podstawie art. 118 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążył go kwotą 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania i kwotą 50 złotych tytułem opłaty oraz kosztami związanymi z wydaniem opinii przez biegłego M. P. w kwocie 189 złotych. Ponadto Sąd zasądził od Skarby Państwa na rzecz obrońcy z urzędu kwotę 216 zł tytułem wynagrodzenia za obronę obwinionego oraz kwotę 49,68 złotych tytułem podatku od towarów i usług od tego wynagrodzenia.